

Sobota 4. týždňa

Mk 6,30-34

Boh nás pozýva k sebe

Prehodnocujme si život

Tak sa nám začína víkend, každý je rád že je doma z roboty, zo školy, mnohí sa chystajú upratať si byt alebo urobiť niečo doma pre rodinu.

Ježiš oslovil apoštolov: „***Pod'te vy sami na osamelé miesto a odpočinite si trošku***“ (Mk 6,31).

Vrátili sa k Ježišovi z apoštolských ciest, na ktoré ich rozposlal. Iste boli radi, že si smeli oddýchnuť, porozprávať sa s Ježišom, pochváliť sa, čo všetko urobili, i keď vieme, že im to nevyšlo, lebo ľudia ich našli a chceli sa dať učiť.

My síce nie sme apoštolí, takže niesme až takí namáhaní hlásaním evanjelia, i keď každý ho žijeme, čo je tiež náročné, ale iste sa každý teší na stretnutie s Ježišom. Jemu nemusíme rozprávať, čo sme robili, on to vie. Ale on nám povie, aby sme si s ním oddýchli. Ale to je oddych večný. Ale máme čas na oddych aj tu na zemi? Nie je oddych ako oddych. Lenivosť je smrteľný hriech, ale spať potrebuje každý. Spánok je potrebný pre duševné zdravie, to nám nemôže nik vyčítať, i keď bdieť je užitočnejšie a zásluhnejšie. Ale nedá sa stále len pracovať, treba aj nabrať síl. A nielen silu, lebo pracujeme, aby sme si zarobili na chlieb pre život, ale ako kresťania máme pracovať aj na zásluhách pre večný život. Každý si potrebuje zarobiť na jedlo, oblečenie, bývanie, i na iné veci. Ale nesmieme zabudnúť ani na poklady tam, kde ich hrdza, ani moľa neničí, v nebi, kam sa snažíme dopracovať zo zeme. Nesmieme myslieť len na terajší život.

Čas máme len obmedzený. To však neznamená, že sa máme zodrať. Aj Pán si siedmy deň oddýchol a požehnal ho, čím ho posvätil. My si máme tiež nájsť čas na oddych, popri práci, ktorú musíme urobiť.

Počul som jeden žart, možno ho poznáte. Nejaký starší pán sa prechádzal parkom a všimol si dvoch pracovníkov verejnej správy, ako niečo robia. Prišiel bližšie a videl, že jeden kope jamu, druhý ju zasypáva. A stále takto. Nedalo mu to pokoj, tak sa ich spýtal, čo vlastne robia. „Sadíme stromčeky,“ odvetili mu. „Ale veď tu žiadne stromčeky nie sú“ čudoval sa ten pán. A oni mu odpovedali: „Pracujeme podľa metódy delby práce, jeden kope jamu, jeden stromčeky sadi a ďalší jamu zasype. No ale ten, čo sadi stromčeky má dnes voľno.“

Je to smiešne? Možno áno, ale nie je to tak niekedy aj s nami? Keď chce niekto stihnúť veľa vecí naraz, môže sa mu stať, že niečo zabudne. Nestáva sa nám, že niekedy z našich snáh vynecháme Boha? Veď, ako hovorí žalmista: „***Ak Pán nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú***“ (Ž 127,1). Patrí sa aj nám

niekedy si dať prestávku a obzrieť sa, či sme všetko urobili tak, ako sme mali. Keď sa vyorávajú zemiaky, treba sa pozrieť dozadu, či sa nezišlo z brázdy. Ak sa niekedy nepozrieme za seba, ako budeme vedieť, či robíme chybu, alebo kde sme ju spravili.

Zajtra máme nedeľu. Deň, ktorý si Pán vyhradil, aby sme si ho zvlášť uctili. Myslieť naňho máme stále, ale nedeľa je deň oddychu, aby sme si urobili čas len pre Pána. Urobme si čas na Pána, na seba, na svoju rodinu a naberme síl na celý týždeň, aby sme mohli ďalej pracovať vo svete aj pre večnosť.

Amen.